

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121207228
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3121207228.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu:
A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. B. XXX/XX, D., zastúpeného:
JUDr. Ján Kanaba, advokát so sídlom Jána Zemana 3141/101, Trenčín IČO 42 273 242 proti
žalovanému: Slovenská republika, zastúpená: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom
Štúrova 2, Bratislava-mestská časť Staré Mesto, IČO 00 166 481, o náhradu škody spôsobenú pri výkone
verejnej moci, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.
k. 11C/41/2021-157 zo dňa 30. júla 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/41/2021-212 zo
dňa 25. februára 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením
p o t v r d z u j e.

II. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 5.000,- Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie popísal skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním, právne vec posúdil podľa čl. 1 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 2, 3, 4, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 38 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre a konštatoval, že žaloba je dôvodná čiastočne.

3. Súd prvej inštancie zhodnotil pasívnu legitímáciu žalovaného a uviedol, že nárok žalobcu uplatnený podanou žalobou bol podľa jeho názoru riadne predbežne prerokovaný, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku je čo do obsahu prakticky zhodná s podanou žalobou, prerokované boli všetky čiastkové nároky uplatnené žalobou v tomto konaní, v rovnakom rozsahu, v akom sú aj žalované. Zdôraznil, že žalobca si uplatňuje náhradu škody majetkovej a nemajetkovej pri predbežnom prerokovaní ako aj v súdnom spore na základe rovnakých skutkových okolností, a to, že škoda mu bola orgánom verejnej moci spôsobená nezákonným rozhodnutím - predmetným uznesením o vznesení obvinenia, pričom konanie, ktoré mu nasledovalo, viedlo nakoniec k zastaveniu trestného stíhania, ktoré bolo tým nezákonné. Nemožno však tvrdiť, že by si žalobca uplatňoval škodu aj titulom nezákonného trestného stíhania, ktoré trvalo 6 rokov, nakoľko tento titul je

už obsiahnutý v konaní spôsobenom nezákonným rozhodnutím žalovanej, ako následok nezákonného rozhodnutia. Je tiež splnená podmienka podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keď žalobca podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok.

4. V predmetnej veci bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa národnej protikorupčnej jednotky, národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru SR ČVS: PPZ-495/NKA-PK-ZA-2013 zo dňa 26.11.2015; trestné stíhanie žalobcu bolo dňa 04.02.2021 zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. uznesením Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Kv 1/18/3300-91, právoplatným dňa 18.03.2021. Žalovaný titul, z ktorého je nemajetková ujma žalobcom uplatňovaná, podľa vyjadrenia k žalobe, nerozporoval. Súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Zb. je zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Za ústavne konformný však treba považovať výklad, podľa ktorého

v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, sa judikatúrou súdov považuje za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Zb., ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Základné podmienky vzniku tohto nároku ustanovuje § 4 ods. 1 spomínaného zákona, a to jednak tým, že ustanovuje ako predpoklad nároku na náhradu škody (mimo iného) vydanie nezákonného rozhodnutia, a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Zb. zodpovedá taká interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Tento výklad považuje za ústavne konformný aj Ústavný súd SR (nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 a I. ÚS 320/2016).

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpel v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím jednak v rodinnom, pracovnom a občianskom živote. Žalovaný jeho nárok neuznal. Súd prvej inštancie tvrdenú ujmu žalobcu posudzoval podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona

o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci: prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Tiež sa zaoberal i otázkou, či si žalobca trestné stíhanie neprivodil sám (R 35/1991). Vykonaným dokazovaním (výsluchom žalobcu a svedkov) dospel súd prvej inštancie k záveru, že do života žalobcu došlo k zásahom, ktoré boli dôsledkom nezákonného rozhodnutia. Dopad trestného konania, ktorý sa týkal obvinenia z obzvlášť závažného zločinu žalobca pociťoval

v osobnom živote, čo sa týka psychického stavu. Pri hrozbe trestu odňatia slobody v rozmedzí desať rokov až pätnásť rokov v čase výchovy maloletých detí je tento dopad enormný. Súd mal výsluchom svedkov - manželky, kamarátov resp. obchodného partnera žalobcu preukázané, že žalobca bol počas trestného stíhania apatický, prestal sa kontaktovať s blízkymi a s priateľmi, venovať sa voľnočasovým aktivitám kvôli prebiehajúcej sporu a stresu z neho. Došlo

k zhoršeniu a narušeniu vzťahu so sestrou žalobcu, ktorá ho vinila aj za svoje vznesené obvinenie. Žalobca sa stal utiahnutý, samotársky, vyhýbal sa spoločenským stykom, nevenoval sa svojim aktivitám, prestal športovať s kamarátmi napriek tomu, že predtým bol spoločenský, zúčastňoval sa spoločenského života, chodil na plesy, stretnutia s priateľmi. Bol pod vplyvom vedomosti o tom, že jeho okolie v podmienkach menšieho okresného mesta o veci diskutuje

a posudzuje. Povest' žalobcu všeobecne a jeho vnímanie spoločnosťou bolo zhoršené. Žalobca, ktorý bol spoločensky obľúbený a vážený vnímal trestné stíhanie i ako zníženie spoločenského postavenia, prežíval stavy poníženia, a to najmä z dôvodu, že ho okolie mohlo považovať za osobu páchajúcu trestnú činnosť. Súd prvej inštancie vychádzal i z toho, že každé trestné stíhanie objektívne u každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania zhoršeného zdravotného stavu je nutné zohľadniť, aj keď prirodzene

v primeranej miere. Nebolo preukázané, že žalobca ukončil pôsobenie v obchodných spoločnostiach ani že by stíhanie bránilo účasti žalobcu v obchodných spoločnostiach resp. ich spoluzakladaniu, v období stíhania začal vykonávať funkcie v 2 obchodných spoločnostiach (E. F., G. H. C., G.). Avšak ako vyplynulo z výpovede svedka F. reputácia žalobcu medzi podnikateľmi a ich partnermi bola naštřbená, on osobne ako podnikateľ bol prísnejšie posudzovaný a menej dôveryhodný. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca bol vystavený nielen stresu, emocionálnej záťaži, ale i časovej záťaži, spôsobenej zúčastňovaním sa na úkonoch spojených s trestným stíhaním ktorá súvisela so samotnou dĺžkou trestného stíhania. Každé trestné konanie totiž negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr ak sa jedná o obvinenie nepravdivé (porovnaj napríklad rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25.03.2010 sp. zn. 3Co 118/2008, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/15/2022 z 07.06.2022). Trestné stíhanie bolo v danom prípade neoprávneným zásahom značnej intenzity a rozsahu, pretože tieto skutočnosti vytvorili negatívny obraz o žalobcovi, ktorý vyvolal u neho ujmu na osobnostných právach, a to znížením jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktorú ujmu by ako závažnú pociťoval každý na jeho mieste. Trestné konanie bolo vo vzťahu k žalobcovi vedené 1943 dní (5 rokov; 3 mesiace; 3 týždne; 3 dni), a to od 26.11.2015 do 18.03.2021, pričom existuje kauzálna príčinná súvislosť spájajúca vznik nemajetkovej ujmy žalobcu a nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci.

6. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky na priznanie nároku zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, a to nezákonné rozhodnutie, existencia škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím existenciou škody. Trestné stíhanie bolo v danom prípade neoprávneným zásahom značnej intenzity a rozsahu, pretože tieto skutočnosti vytvorili negatívny obraz o žalobcovi, ktorý vyvolal u neho ujmu na osobnostných právach, a to znížením jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktorú ujmu by ako závažnú pociťoval každý na jeho mieste. Trestné konanie bolo vo vzťahu k žalobcovi vedené 1943 dní (5 rokov; 3 mesiace; 3 týždne; 3 dni), a to od 26.11.2015 do 18.03.2021, pričom existuje kauzálna príčinná súvislosť spájajúca vznik nemajetkovej ujmy žalobcu a nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci. Uzavrel, že žalobca preukázal vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Ide o dokonanú skutočnosť, ktorou vznikla žalobcovi aj nemajetková ujma, a ktorú nie je možné dodatočne eliminovať, teda vrátiť späť predošlý stav, kedy žalobca nebol trestne stíhaný. Iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je podľa názoru súdu s prihliadnutím na okolnosti trestného stíhania a dĺžku trestného stíhania dostatočným zadosťučinením. Je nepochybné, že ak by sa nezačalo trestné stíhanie voči žalobcovi nedostal by sa do ťaživej životnej situácie a nevznikla mu tým psychická ujma spôsobená trestným stíhaním trvajúcim viac ako 5 rokov s následkami na osobný život žalobcu. Bolo tiež preukázané, že zdĺhavosť trestného konania bola spôsobená tým, že obvinenie bolo vznesené na základe znaleckého posudku vypracovaného v roku 2015, ďalšie znalecké posudky boli vyhotovené až v roku 2019 a 2020, na základe ktorých bolo trestné stíhanie zastavené až v roku 2021.

7. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. bral za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci, vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené (obzvlášť závažný zločin podvodu a zločin marenia spravodlivosti), od ktorých sa tiež odvíja intenzita, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím. Rovnako tiež zohľadnil hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu (desať až pätnásť rokov), od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním, skutočnosť, že žalobca bol stíhaný na slobode a že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu súvisel s výkonom podnikateľskej

činnosti žalobcu (čo malo následok na jeho spoločenské uplatnenie). Napokon zohľadnil pri výške nemajetkovej ujmy okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, tiež dĺžku konania a zavinenie prieťahov

a dôvod zastavenia trestného stíhania. Je pritom potrebné zdôrazniť, že zastavenie trestného stíhania záviselo od vyhodnotenia vykonaných dôkazov a k zastaveniu došlo s tým, že žalobca svoju vinu počas celého konania popieral. Vychádzajúc tak z vyššie uvedených úvah a zistení, posúdiac tak komplexne intenzitu zásahov do súkromnej sféry žalobcu, súd konštatuje, že nemajetková ujma uplatnená žalobcom nie je primeraná a ani s prihliadnutím na zistené následky vedeného trestného stíhania uplatnená výška nemajetkovej ujmy nemôže obstáť. Nemajetková ujma má byť spravodlivým, rozumným a primeraným odškodnením následkov

a toto platí tak v rovine medzi fyzickými osobami navzájom, ale aj vo vzťahu k štátu. Súd teda dospel k názoru, že je potrebné čiastočne žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovieť

a kompenzovať trestné stíhanie žalobcu, ktoré ovplyvnilo najmä jeho súkromný život (rodinné a sociálne vzťahy) a malo vplyv na jeho psychiku a ustálil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur (t. j. cca 80 Eur za každý mesiac od začatia trestného stíhania do zastavenia trestného stíhania) za obdobie od 26.11.2015 do 18.03.2021, spolu 5 rokov a 3 mesiace

a 3 týždne (63 mesiacov a 3 týždne), pričom má za to, že takáto suma aspoň sčasti kompenzuje ujmu spôsobenú trestným stíhaním žalobcu. Táto suma sa javí ako primeraná a spravodlivá náhrada za ujmu spôsobenú osobe žalobcu vedením trestného stíhania, ktoré musel strpieť. Je nutné zdôrazniť, že žalobca nebol vo veci obžalovaný, nezúčastňoval sa teda trestného konania na súde, bol stíhaný na slobode, nevykonával trest odňatia slobody, pričom však je potrebné poukázať na to, že trestné stíhanie bolo začaté na základe dôkazu (znaleckého posudku), ktorý bol spochybnený ďalším dôkazom (znaleckým posudkom), ktorý však bol vykonaný až

o 4 roky. Podľa názoru súdu je takáto výška nemajetkovej ujmy vzhľadom na okolnosti daného prípadu odôvodnená a nevymyká sa bežnej rozhodovacej praxi súdov v obdobných veciach, napr. rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 63/2016 z 20.10.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 4.800,- Eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 5Cdo 4/2018 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 11.063,- Eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Cdo/156/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 10.000,- Eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 8Cdo/177/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 8.500,- Eur, pričom je potrebné poukázať na to, že v danej veci nedošlo k podaniu obžaloby a následnému súdному trestnému procesu a oslobodeniu spod obžaloby, ale trestné stíhanie bolo zastavené pred podaním obžaloby. Súd tak pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal aj z rozhodovacej činnosti iných súdov, ktorá však ako vyplýva z nasledujúcich rozhodnutí je ešte značne rozkolísaná. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 1Co/570/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom z novembra 2012. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný a bol prepustený z pomeru policajta. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 16Co/104/2016 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy

v sume 8.500,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 pre prečin usmrtienia spočívajúci v chybnnej ordinácii liekov podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa do 11.12.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, bol lekárom a po vznesení obvinenia zostal sám, pociťoval neistotu, jeho ďalší život bol ovplyvnený trestným procesom. Rozhodol sa odísť z nemocnice a pokračoval v neistej súkromnej praxi. Z toho dôvodu si ani nezaložil rodinu s novou partnerkou. Krajský súd

v Prešove rozsudkom sp. zn. 19Co/9/2020 priznal nemajetkovú ujmy v sume 12.000,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona. Konanie bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 16.05.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, vznesenie obvinenia malo priamy dosah na jeho pracovnú činnosť ako detského lekára, kedy objektívne došlo k nečakanému a náhlemu úbytku pacientov, zhruba v počte 500 relatívne v krátkom období, rozpadol sa mu rodinný život, rozviedol sa s manželkou a má problémy stykať sa aj s vlastnými deťmi.

8. Na základe popísaných okolností súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur a v ostatnej časti žalobu zamietol. Lehotu na splnenie povinnosti 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP

v nadväznosti na požiadavku žalovanej odôvodnenú administratívnou náročnosťou zrealizovania úhrady. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške, keďže v časti o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch základ jeho nároku bol preukázaný a priznaný, a teda v tejto časti bol úspešný, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd samostatným uznesením súdny úradník po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

9. Proti tomuto rozsudku čo do výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu nemajetkovej ujmy minimálne v sume 8 000,- Eur a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že nesúhlasí s výškou súdom určenej nemajetkovej ujmy, ktorú považuje za neprimerane nízku. Pri trestnom stíhaní v trvaní 1943 dní by predstavovala len sumu 2,57 Eur za každý deň trestného stíhania, čo je neprimerane nízke finančné zadosťučinenie. Táto suma nemajetkovej ujmy sa pohybuje na spodnej hranici bežne priznávaných súm v obdobných sporoch, čo vyplýva aj z príkladom uvedených súdnych rozhodnutí, na ktoré v napadnutom rozsudku poukazuje súd prvej inštancie. Vzhľadom na okolnosti prípadu, berúc do úvahy druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené (obzvlášť závažný zločin podvodu a zločin marenia spravodlivosti), čo má vplyv na intenzitu, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím; hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu (10 až 15 rokov), od čoho sa odvíja subjektívny pocit neistoty na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním, okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia; dĺžku konania a dôvod zastavenia trestného stíhania, možno považovať za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy minimálne sumu 8.000 Eur.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie čo do výrokov I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný, ktorý namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Mal za to, že vykonanými dôkaznými prostriedkami, označenými v odseku 20 odôvodnenia rozsudku, súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o mieru zavinenia trestného stíhania žalobcom, aj pokiaľ ide o otázku vzniku ujmy žalobcu v jednotlivých oblastiach života a v otázke kauzality medzi tvrdenu ujmou a trestným stíhaním žalobcu. Poukázal na to, že z obsahu uznesenia vyšetrovateľa PPZ SR, NKA, NPJ ČVS: PPZ-495/NKA-PK-ZA-2013 zo dňa 26.11.2015 a z uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 04.02.2021 o zastavení trestného stíhania žalobcu plynie úloha žalobcu v ekonomických operáciách a jeho usmerňovanie iných osôb, ktoré boli v danej skupinovej trestnej veci rovnako obvinené. Z predmetných rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že konanie žalobcu, majúce vplyv na dôvodnosť začatia trestného stíhania, prebiehalo na platforme obchodného sporu vedeného majetkovým záujmom, pričom bez praktík používaných skupinou osôb sledujúcou dané majetkové záujmy, by k začatiu trestného stíhania ani nedošlo. Bolo to konanie žalobcu a ďalších v uzneseniach uvedených osôb, ktoré viedlo k iniciačnému konaniu orgánov činných v trestnom konaní, čo vyplýva zo samotných skutkových viet trestných činov a rovnako to bolo konanie žalobcu a ďalších sporových strán a svedkov, ktorí po prvotných výpovediach odmietli vypovedať, ktoré viedlo k takej zmene dôkaznej situácie v trestnom stíhaní, ktorá mala za následok zastavenie trestného stíhania. Významnou skutočnosťou je aj pravdepodobná pokonávka v obchodných sporoch označených osôb, ktoré vyústili do vedenia súdneho konania na Okresnom súde Trenčín medzi žalobcom a p. I.. Výsledkom konania osôb bol záver, že zástupcovia pôvodne poškodenej spoločnosti I. v trestnom stíhaní po obvinení osôb vypovedali, že tejto spoločnosti nebola spôsobená škoda, aj keď predtým tvrdená výška spôsobenej škody podľa produkovaných dôkazov presahovala 700.000 Eur. Z obsahu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28C/30/2022 zo dňa 17.08.2023 vyplýva, že sestra žalobcu, ktorá bola v trestnom konaní spoluobvinenou, tento vinila z toho, že spôsobil trestné stíhanie, z obsahu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/54/2021 zo dňa 23.11.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/16/2023 zo dňa 26.09.2023 vyplýva, že žalobca sa aktívne podieľal na ekonomických operáciách, pre ktoré bolo na ustálenom skutkovom základe vedené trestné stíhanie proti žalobcovi a ďalším osobám, a to tým, že mal k určitým úkonom inštruovať žalobcu v predmetnej veci J. B., ktorý bol v trestnom konaní spoluobvinený. Sám žalobca vo výsluchu pred súdom uviedol, že celá situácia trestného stíhania vznikla z jeho obchodných aktivít a obchodného sporu. Napriek tomu,

že súd tieto dôkazné prostriedky vykonal, dôkazy vyhodnotil nesprávne, keď skonštatoval, že si žalobca trestné stíhanie neprivil sám, pričom mieru zavinenia vôbec nevyhodnotil. Dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, keď kritérium zavinenia si trestného stíhania nesprávne posúdil cez prizmu obrany žalobcu v trestnom konaní, ktorá však pojmovovo súvisí s vyhodnotením splnenia zákonných podmienok priznania nároku na náhradu škody podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky plynie, že konanie a správanie sa žalobcu v trestnom stíhaní musí byť reflektované pri stanovení formy a výšky zadosťučinenia, ktoré žalobca žiada priznať. Tieto závery sú logické z dôvodu, že najmä ak žalobca argumentuje dĺžkou vedeného konania, táto a rovnako aj celý jeho priebeh a náročnosť v podobe vykonávaných úkonov OČTK, sú v značnej miere závislé na správaní sa obvineného v trestnom konaní. Napríklad v rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/54/2021 zo dňa 23.11.2022 konajúci súd správne zohľadnil správanie sa žalobcu počas trestného stíhania, z čoho vyvodil správne právne závery pre rozsah priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.000 Eur. Ak v súvisiacej civilnej veci súd zohľadnil mieru zavinenia trestného stíhania J. B., nie je dôvod, aby v súlade s princípmi CSP túto adekvátne nezohľadnil aj pri nároku žalobcu. Z obsahu výsluchov svedkov ďalej vyplynuli skutočnosti poukazujúce vo všeobecnosti na zmeny správania žalobcu k rodine a okruhu blízkych, nie je však zrejmé, s čím také správanie súviselo, čo bolo bezprostredným a priamym dôvodom tohto správania. Sám žalobca vo výsluchu uviedol, že trestné stíhanie nemalo vplyv na obchodnú činnosť s obchodným partnerom. Z výsluchu svedka F. vyplynuli viaceré všeobecné skutočnosti, ktoré majú nasvedčovať problémom žalobcu vo sfére podnikania spôsobeným v dôsledku trestného stíhania. Z oboznámeného listinného dôkazu - výpisu z databázy foat.sk však vyplynulo, že menovaný spolu so žalobcom podnikajú formou obchodnej spoločnosti, a preto ak aj svedok poukazoval na problémy v podnikaní, zníženú reputáciu a potrebu modifikovať niektoré obchodné aktivity a podnikateľské projekty, išlo o aktivity, reputáciu a majetkové nároky daných obchodných spoločností uvedených vo výpise z databázy generovanej na meno žalobcu a nie majetkové nároky, majetkové ujmy priamo žalobcu. Ak svedok F. uvádzal, že žalobca bol pre primátora neviditeľný, túto časť výpovede je potrebné spojiť a vyhodnotiť s vyjadrením zástupcu žalobcu na poslednom pojednávaní, ktorý uviedol, že pozitívne vzťahy má žalobca

s bývalým primátorom mesta Trenčín A. K., pozitívne vzťahy so súčasným primátorom mesta neboli preukázané. Ak svedok F. uvádzal, že sa v meste rozprávalo o stíhaní žalobcu, že pôjde sedieť, žalovaný nemôže zodpovedať za porušovanie neverejnosti prípravného konania, za ktoré zodpovedajú tretie osoby. Z výsluchu svedkyne C. vyplynulo, že trestné stíhanie nenarušilo ich rodinný život, nedotklo sa maloletých detí. Z listinných dôkazov predložených súdu vyplynulo, že žalobca svoje podnikateľské aktivity rozvíjal i v čase, keď bol trestne stíhaný. Záver súdu o kauzalite a vzniku ujmy žalobcu v osobnom, pracovnom živote

a pri jeho dôveryhodnosti a spoločenskej angažovanosti bol nepreukázaný. Skutkové zistenia súdu z vykonaných dôkazov sú nesprávne, je potrebné ich objektivizovať. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nesprávne vyhodnotil predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, pretože podľa názoru žalovaného žalobca neprerokoval svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s § 15 ods. 1 zákona titulom nesprávneho úradného

postupu. Titulom predbežného prerokovania bolo výhradne nezákonné rozhodnutie.

Z tohto dôvodu existovala procesná prekážka, ktorá neumožňovala nárok na náhradu škody v časti nemajetkovej ujmy priznať, keďže z podanej žaloby plynie, že žalobca svoj nárok na nemajetkovú ujmu odvodzuje od trvania trestného stíhania v čase, čo zodpovedá právnomu titulu nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/22/2019 zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 6Cdo/103/2011 zo dňa 30.04.2011, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/1729/2013 zo dňa 22.01.2022. Konajúci súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami žalovanej, že vo veci nie je daná kauzálna súvislosť nezákonného rozhodnutia a vzniku ujmy

v nemajetkovej sfére, ktorej sa žalobca dovoľáva. Konajúci súd nevenoval pozornosť teórii adekvátnej príčinnej súvislosti, jednotlivo nevyhodnotil, ktoré skutočnosti vstupujú ako základ pre konštatovanie kauzality vzniku škody a ujmy v nemajetkovej sfére žalobcu a neposúdil ani mieru, v akej sa tieto na jednotlivých a konkrétne akých škodlivých následkoch v osobnom, rodinnom živote a pracovnom živote žalobcu podieľajú. Zastával názor, že kauzalita nebola žalobcom preukázaná, nemožno prijať záver, že následkom trestného obvinenia žalobcu vznikla žalobcovi ním tvrdená ujma v nemateriálnej sfére. Ako príčiny prichádzali do úvahy viaceré skutočnosti, konanie tretích osôb, ktoré mali spôsobiť stíhanie žalobcu (označenie žalobcom počas jeho výsluchu) aj obchodné spory žalobcu s obchodnými partnermi, žalobcovo vnímanie dôveryhodnosti v prostredí mesta Trenčín. Konajúci súd nesprávne právne posúdil aj subsidiárne charakter nemajetkovej ujmy ako nároku na odškodnenie následkov trestného stíhania a

rovnako danosť kritérií pre určenie jeho rozsahu. Správne malo byť ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. aplikované tak, že sa žalobcovi nemajetková ujma v peniazoch nepriznáva a konštatuje sa výhradne vo výroku rozsudku porušenie jeho práv, ktoré je s ohľadom na mieru zavinenia jeho trestného stíhania spolu s ospravedlnením žalovaného pri predbežnom prerokovaní jeho nároku dostatočným zadosťučinením. Samotné odôvodnenie aplikácie § 17 ods. 2 zákona trpí vadou nepreskúmateľnosti, keďže nie je možné ustáliť, prečo samotné konštatovanie porušenia práva s ohľadom na špecifickú povahu trestného stíhania žalobcu a dôvodov jeho iniciovania nie je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu. Pokiaľ ide o rozsah priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, konajúci súd nesprávne právne posúdil intenzitu zásahu do práv žalobcu, keďže žalobca nebol vystavený invazívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, nebol zadržaný, neboli u neho vykonávané žiadne špecifické zásahy do súkromia. V tomto zmysle je vada nesprávneho právneho posúdenia otázky výšky náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi spojená s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, a to osobitne v bodoch 60 a 63 odôvodnenia, kde, ak súd poukazuje na rozhodnutia súdov v iných veciach, tieto sa týkajú náhrady škody pri oslobodzujúcich rozsudkoch, ale žalobca nebol v trestnom konaní obžalovaný. Porušením zákona trpí aj súvisiaci výrok III. napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie nesprávne vyčíslil rozsah nároku na náhradu trov konania a vôbec nevzal do úvahy pravidlo úspechu v konaní, ktoré sa odvíja od výšky uplatňovaného nároku. Žalovaný bol v súdnej veci úspešný v pomere 75 % k 25 % úspechu žalobcu, ktorý pomer však konajúci súd do výroku o trovách konania nepremietol. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril, že s jeho argumentáciou nesúhlasí. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetné trestné stíhanie si žalobca neprivodil a ujmu, ktorú utrpel, nie je možné uspokojiť inak ako priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaný neustále, i vo svojom odvolaní, spochybňuje jeho nevinu v predmetnej trestnej veci, v ktorej bol nezákonne trestne stíhaný, svojou argumentáciou sa snaží vyvolať dojem zákonnosti trestného stíhania. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správny záverom, že v živote žalobcu došlo k zásahom, ktoré boli dôsledkom nezákonného rozhodnutia a dopad trestného konania pociťoval v osobnom živote. Správne konštatoval, že pri hrozbe trestu odňatia slobody v rozmedzí 10 až 15 rokov v čase výchovy maloletých detí je tento dopad enormný. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dôvodom jeho správania a nepriaznivého psychického stavu bolo práve dlhoročné nezákonné trestné stíhanie, počas ktorého bol apatický, prestal sa kontaktovať s blízkymi a priateľmi, venovať sa voľnočasovým aktivitám kvôli prebiehajúcemu sporu a stresu z neho. Došlo tiež k zhoršeniu a narušeniu jeho vzťahu so sestrou, ktorá ho vinila aj za jej nezákonné trestné stíhanie. Z dokazovania vyplynulo, že sa stal utiahnutým, samotárskym, vyhýbal sa spoločenským stykom, nevenoval sa športovým aktivitám, kamarátom a podobne. Bol si vedomý toho, že ho okolie v podmienkach menšieho okresného mesta diskutuje a posudzuje. Trestné stíhanie vnímal ako zníženie spoločenského postavenia, prežíval stavy poníženia. Tvrdenie žalovaného sa nezakladá na pravde, pretože z výpovede jeho manželky vyplynulo, že nezákonné trestné stíhanie malo nepriaznivý dopad na ich rodinný život, keď manželka pri výsluchu uviedla, že si ako rodina v súvislosti s trestným stíhaním prešli ťažkým obdobím. Manželka poukázala na to, že sa zmenil, nezapájal sa do rodinných aktivít, myseľ mal inde, nezúčastňoval sa rodinného života, čo si všimli aj deti. Na rozdiel od žalovaného má jednoznačne za správny záver súdu prvej inštancie o kauzalite a vzniku ujmy v osobnom, pracovnom živote, pri jeho dôveryhodnosti a spoločenskej angažovanosti. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že jeho nárok bol riadne predbežne prerokovaný, preto bola splnená podmienka vyžadovaná zákonom č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj otázkou, že žalobca nebol vystavený invazívnym zásahom v trestnom konaní, nebol zadržaný a neboli u neho vykonané žiadne špecifické zásahy do súkromia (ods. 62). Žalobca naopak súdom určenú nemajetkovú ujmu považuje za neprimerane nízku, pričom poukázal na dôvody svojho odvolania.

12. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že primárne poukázal na svoje odvolanie a jeho dôvody. Podaným odvolaním žalobca neosvedčil nielen dôvodnosť, ale ani danosť odvolacích dôvodov. Žalobca v texte odvolania súhlasí so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, na ich

správnosť odkazuje, a túto považuje za významnú aj pre ustálenie následkov, ktoré boli spôsobené jeho osobou. Pokiaľ v odvolaní napáda nesprávne vyčíslenie rozsahu ujmy v podobe priznanej výšky nemajetkovej ujmy, ide o otázku právnú, nie skutkovú. Už len z tohto dôvodu nemožno podanému odvolaniu vyhovieť, pričom žalobca vadu nesprávneho právneho posúdenia v podanom odvolaní neuplatnil. Nestotožnil sa

s abstrahovaním žalobcu od skutočností, ktoré objektivizujú mieru jeho zapojenia sa do prešetrovanej veci, pre spáchanie ktorých skutkov bolo proti nemu a proti ďalším osobám vedené trestné stíhanie. Žalobcom navrhovaná náhrada ujmy 8000 Eur je neprimerane vysoká, nereflektujúca špecifickú povahu veci a zastavenie trestného konania v štádiu prípravného konania.

13. Žalobca sa ďalej písomne vyjadril podaním zo dňa 21.10.2024 tak, že absencia doslovného označenia odvolacieho dôvodu uvedeného v zákone nemá za následok porušenie § 363 CSP. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Trenčína sp. zn. 19Co/71/2019 zo dňa 09.10.2019. Vzhľadom na dikciu § 365 písm. f) CSP nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, ktorá uvádza, že vyčíslenie rozsahu ujmy v podobe priznanej výšky nemajetkovej ujmy je otázkou právnou, pretože výška plnenia v danom prípade závisí výlučne od voľnej úvahy súdu. Navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel.

14. Žalovaný sa vyjadril podaním zo dňa 14.10.2024 tak, že v rozhodujúcej miere poukazuje na odvolanie proti rozsudku, na ktorom v plnom rozsahu zotrúva. Zdôraznil, že k zastaveniu trestného stíhania došlo až po zmene dôkaznej situácie, osobitne po zmene postoja osôb zúčastnených na trestnom stíhaní k predmetu trestného stíhania. Samotné jednostranné argumentovanie dĺžkou trestného stíhania a prepočítavanie nemajetkovej ujmy na dni bez zohľadnenia špecifík dôvodov začatia a vedenia trestného stíhania v spojení s mierou zavinenia žalobcu nemôže obstáť. Zotrval na tom, že kauzalita nebola priamo preukázaná, nebolo priamou väzbou príčiny a následku preukázané, že následky v miere tvrdenej žalobcom vznikli práve v dôsledku trestného stíhania žalobcu. Súd prvej inštancie nezohľadnil viaceré skutočnosti, ktoré mohli viesť rovnako k vzniku tvrdenej ujmy, konanie tretích osôb, ktoré mali spôsobiť stíhanie žalobcu a obchodné spory žalobcu s obchodnými partnermi.

15. Žalovaný podaním zo dňa 21.11.2024 doplnil, že vyjadrenie žalobcu a jeho snaha o premostenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písmeno f) CSP na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP nezakladá uvedenie odvolacieho dôvodu v odvolacej lehote, ktoré by opodstatňovalo založenie právomoci odvolacieho súdu na prieskum výšky nemajetkovej ujmy. Nesúhlasil s vyjadrením žalobcu ani v časti, kde uvádza, že súd správne posúdil, že u žalobcu nemožno ním tvrdenú utrpenú ujmu uspokojiť iba samotným konštatovaním porušenia práva. Opätovne poukázal na dôvody svojho odvolania a svoje predchádzajúce vyjadrenia.

16. Žalobca sa podaním zo dňa 25.11.2024 vyjadril tak, že žalovaný neustále spochybňuje jeho nevinu v predmetnej veci. Zopakoval argumentáciu z predchádzajúcich vyjadrení. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčína sp. zn. 19Co/71/2019 zo dňa 09.10.2019.

17. Žalobca v podaní zo dňa 16.12.2024 zotrval na tom, že absencia doslovného označenia odvolacieho dôvodu uvedeného v zákone, nemá za následok porušenie § 363 CSP. Konkrétnu argumentáciu, týkajúcu sa toho, že súd správne posúdil, že u žalobcu nemožno ním tvrdenú utrpenú ujmu uspokojiť iba samotným konštatovaním porušenia práva, uviedol už v odvolaní.

18. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

19. Krajský súd v Trenčína ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaných odvolaní strán a ich dôvodov.

20. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu a odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

21. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného nie sú dôvodné.

22. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Žalobca v odvolaní výslovne deklaroval odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Žalovaný rovnako deklaroval vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Z hľadiska obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) žalovaný namietal i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie.

27. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

29. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

30. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza,

že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

32. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení súdu prvej inštancie, odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). Súd prvej inštancie uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Z odsekov 1., 2. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, čoho sa žalobca v konaní domáha, aké skutočnosti tvrdí, aké dôkazy označil a predložil na preukázanie svojich tvrdení a aké prostriedky procesného útoku použil. Z odsekov 3. až 18. odôvodnenia vyplýva vyjadrenie žalovaného a ním navrhnuté dôkazy. V odseku 20. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie jednotlivé dôkazy, ktorými vykonal dokazovanie a odseky 21. až 31. odôvodnenia obsahujú ustálený skutkový stav veci, aké zistenia súd prvej inštancie vyvodil z dôkazov. V ods. 32. až 46. citoval súd prvej inštancie znenie právnych noriem právnych predpisov, podľa ktorých právne posúdil zistený skutkový stav. Odseky 47. až 63. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie obsahujú úvahy súdu prvej inštancie, ktoré majú logickú postupnosť a oporu v skutkových zisteniach. Súd prvej inštancie presne a jasne uviedol, ktoré tvrdenia považoval za preukázané a ktoré tvrdenia vyhodnotil ako nepreukázané. Zistený skutkový stav podriadil pod príslušné právne normy, ktoré vo veci aplikoval a túto aplikáciu vyjadril svojim myšlienkovým postupom. Odvolací súd je toho názoru, že formulácie použité súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sú určité a zrozumiteľné, odôvodnenie je ako celok presvedčivé a z hľadiska obsahu spĺňa aj kvalitatívnu požiadavku, a preto je nedôvodná odvolacia argumentácia žalovaného ohľadne nedostatku odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces z tohto dôvodu.

33. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu nezistil existenciu tzv. inej vady podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej, pričom žalovaný v odvolaní takúto vadu (okrem námietky nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorú pod toto zákonné ustanovenie podradil a s ktorou sa odvolací súd vysporiadal vyššie) ani nešpecifikuje.

34. Čo sa týka odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, uplatnených stranami v odvolaniach (žalobca § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, žalovaný § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), odvolací súd ich podrobne preskúmal a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil dôsledným a presvedčivým spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil.

35. Námietky oboch sporových strán, uvedené v odvolaniach, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnili už pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, podrobne, výstižne a správne sa s nimi vysporiadal, a nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli stranami sporu tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

36. S poukazom na obsah odvolaní strán sporu odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

37. Zásadné odvolacie námietky žalovaného spočívali v prvom rade v tom, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že žalobca svoj nárok na náhradu škody, spôsobenú nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v neprimerane dlho trvajúcim trestnom konaní, vopred predbežne neprerokoval s príslušným štátnym orgánom tak, ako to vyžaduje § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej namietal, že v konaní nebola zo strany žalobcu preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu, a že žalobca nepreukázal vznik tvrdenej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o výšku priznaného plnenia náhrady nemajetkovej ujmy, túto mal za neprimerane vysokú a zo strany súdu neodôvodnenú, vychádzajúcu len zo subjektívnych pocitov žalobcu.

38. Odvolacia námietka žalobcu sa týkala výlučne výšky priznaného plnenia náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú považuje za neprimerane nízku vzhľadom ku skutkovým okolnostiam, zisteným vykonaným dokazovaním.

39. Súd prvej inštancie správne žalobou uplatnený nárok, ktorým sa žalobca domáha proti žalovanej Slovenskej republike náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci nezákonným rozhodnutím - uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra Západ Nitra ČVS:PPZ-495/NKA-PK-ZA-2013 zo dňa 26.11.2015, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. v skupine s ďalšími piatimi obvinenými ako prvým v poradí - podradil pod § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. ako nárok na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, za ktorú zodpovedá podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z., štát, ktorý je v konaní pasívne legitimovaný a ktorý sa zodpovednosti nemôže zbaviť.

40. Odvolací súd v súvislosti s uvedeným poukazuje na závery Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS/320/2016 zo dňa 07.07.2016, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenie) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Podľa ústavného súdu pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.

41. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že žalobca svoj nárok na náhradu škody, spôsobenú nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v neprimerane dlho trvajúcim trestnom konaní, vopred predbežne neprerokoval s príslušným štátnym orgánom tak, ako to vyžaduje § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho žalobu mal súd prvej inštancie zamietnuť, odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom tohto súdneho konania nebol nárok žalobcu na náhradu škody, spôsobenú nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v neprimerane dlho trvajúcim trestnom konaní, ako mylne argumentuje žalovaný a súd prvej inštancie plnenie žalobcovi zo strany žalovaného týmto právnym titulom ani nepriznal. Dĺžku trestného konania ako celku (t. j. od vznesenia obvinenia žalobcu do právoplatnosti uznesenia o zastavení trestného stíhania) súd prvej inštancie (dôvodne) posudzoval len ako jednu z viacerých okolností, ustanovených zákonom, konkrétne § 17 ods. 3 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z., pri vyhodnotení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V zmysle uvedeného je rozhodujúce (ako správne uviedol už súd prvej inštancie), že žalobca si uplatnil náhradu škody majetkovej a nemajetkovej pri predbežnom prerokovaní u žalovaného a v tomto súdnom spore na základe totožných skutkových okolností, tvrdiac, že škoda mu bola orgánom verejnej moci spôsobená nezákonným rozhodnutím - predmetným uznesením o

vznesení obvinenia, pričom 6 rokov trvajúce konanie, ktoré nasledovalo, nakoniec skončilo zastavením trestného stíhania. Táto odvolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie žalovaného dôvodná nebola a odvolací súd konštatoval, že na základe skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie správne vyvodil splnenie osobitných podmienok pre riadne uplatnenie nároku na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to podanie riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) a žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne (zákona č. 514/2003 Z. z.).

42. Následne sa súd prvej inštancie správne zaoberal kumulatívnym splnením zákonných podmienok pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré predstavujú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

43. Žalovaným v odvolaní namietaný vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zákon č. 514/2003 Z. z. ani Občiansky zákonník nevysvetľujú. Z tohto dôvodu sú smerodajné stanoviská prezentované v odbornej literatúre a v súdnej praxi. Z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach uplatňovania práva na náhradu škody voči štátu z titulu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávneho úradného postupu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/313/2009 zo dňa 24.02.2011 alebo rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/103/2011 z 30.04.2011) vyplýva, že nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody (škoda teda bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve a iba týmto rozhodnutím alebo postupom); nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. To, že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný, konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 177/08). Nezanedbateľné je, že nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže byť významným článkom reťazca príčin a následkov, čo ale bez ďalšieho ešte neznamená danosť príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou.

44. V rámci prvoinštančného konania bolo dostatočne preukázané výpoveďou žalobcu i výsluchmi svedkov, že žalobca bol počas trestného stíhania apatický, prestal sa kontaktovať s blízkymi a s priateľmi, venovať sa voľnočasovým aktivitám kvôli prebiehajúcej sporu a stresu z neho. Došlo k zhoršeniu a narušeniu vzťahu so sestrou žalobcu, ktorá ho vinila aj za svoje vznesené obvinenie. Žalobca sa stal utiahnutý, samotársky, nevenoval sa svojim aktivitám, prestal športovať napriek tomu, že predtým bol spoločenský. Bol pod vplyvom vedomosti o tom, že jeho okolie v podmienkach menšieho okresného mesta o veci diskutuje a posudzuje. Žalobca, ktorý bol spoločensky obľúbený a vážený, vnímal trestné stíhanie i ako zníženie spoločenského postavenia, prežíval stavy poníženia, a to najmä z dôvodu, že ho okolie mohlo považovať za osobu páchajúcu trestnú činnosť. Nebolo síce preukázané, že žalobca ukončil pôsobenie v obchodných spoločnostiach, ale podľa výpovede svedka F. reputácia žalobcu medzi podnikateľmi a ich partnermi bola našttrbená. Súd prvej inštancie taktiež vzal do úvahy objektívnu skutočnosť, že každé trestné stíhanie každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania zhoršeného zdravotného stavu je nutné zohľadniť v primeranej miere. Žalovaný v konaní neprodukoval a ani vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne iné udalosti v živote žalobcu v relevantnom období, ktoré by mohli mať za následok popísané negatívne vplyvy na osobnostnú sféru žalobcu.

45. Súd prvej inštancie tak na základe dokazovania vykonaného v súdnej veci správne ustálil, že boli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu, pričom v odôvodnení rozsudku dostatočným, jasným a zrozumiteľným spôsobom v ods. 61. vysvetlil, prečo samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu nepovažoval za dostatočné zadostučinenie a dospel k záveru, že ujmu žalobcu je nutné odškodniť priznaním peňažnej náhrady.

46. Súd prvej inštancie sa v dostatočnom rozsahu zaoberal i otázkou, či si trestné stíhanie neprivilil sám žalobca (ods. 56 napadnutého rozsudku) a na základe výsledkov dokazovania správne ustálil, že nebolo zistené, že by si žalobca vznesenie obvinenia v danej trestnej veci privodil sám. Žalobca v priebehu trestného konania vinu popieral, vystupoval aktívne a využíval rôzne prostriedky svojej právnej obrany. Trestné konanie skončilo zastavením z dôvodu, že nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu trestného činu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na vzatie do väzby a obdobne možno uvažovať o príčine na začatie trestného konania. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti i uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 273/2021 z 29. júna 2021, podľa ktorého v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri jej výkone, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje nárok v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, je štát tou procesnou stranou, ktorá musí preukázať existenciu skutočností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. V súdnej veci žalovaný neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia nasvedčujúce tomu, že by si žalobca trestné stíhanie privodil sám, svojim vlastným konaním. Pokiaľ žalovaný vychádza zo skutkovej vety trestných činov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia žalobcovi uznesením vyšetrovateľa PPZ SR, NKA, NPJ ČVS: PPZ-495/NKA-PK-ZA-2013 zo dňa 26.11.2015, odvolací súd zdôrazňuje, že v dôsledku uznesenia Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Kv 1/18/3300-91, ktorým bolo toto trestné stíhanie žalobcu zastavené, sa uznesenie o vznesení obvinenia pre účely tohto súdneho konania považuje za nezákonné. Uznesením Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Kv 1/18/3300-91 bolo navyše konštatované, že tieto skutky nie sú trestným činom. Relevantný nebol ani odkaz žalovaného na rozsudok Okresného súdu Trenčín vo veci sp. zn. 14C/54/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/16/2023 zo dňa 26.09.2023. Ak žalobca vo výsluchu pred súdom uviedol, že celá situácia trestného stíhania vznikla z jeho obchodných aktivít a obchodného sporu, v konaní nebolo zistené, že by sa žalobca svojimi obchodnými aktivitami dopustil trestného činu. Ďalej žalovaný v odvolaní argumentuje, že ako príčina trestného stíhania prichádzali do úvahy iné skutočnosti, konkrétne konanie tretích osôb, ktoré mali spôsobiť stíhanie žalobcu (označenie žalobcom počas jeho výsluchu). Odvolací súd k tomuto argumentu dáva do pozornosti, že to preukázateľne neboli tretie osoby, ktoré vydali (nezákonné) uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi a neboli to tretie osoby, ktoré by viedli voči nemu trestné konanie počas obdobia takmer 6 rokov. Navyše, potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 6Co/16/2023 bolo založené primárne na tom, že žalobca J. B. neuviedol a nepreukázal také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie žalobcom uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy. Žalobca J. B. v konaní nepreukázal, že v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania došlo k vážnemu zásahu do dobrej povesti žalobcu a zanechalo to negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote (ods. 36 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/16/2023 zo dňa 26.09.2023).

47. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy, namietanej v odvolaní oboma sporovými stranami, odvolací súd uvádza, že problematikou nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím sa Najvyšší súd SR zaoberal aj v rozhodnutí sp. zn. 6MCdo 15/2012 zo dňa 30.09.2013, v ktorom dospel k záveru, že určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie správne vychádzal z §17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a prihliadol na osobu poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, pričom svoje úvahy v tomto smere dôsledným a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil v ods. 58. až 62. napadnutého rozsudku. Výšku priznaného nároku porovnal i s judikatúrou súdov SR v obdobných veciach (ods. 63. rozsudku) i do úvahy prichádzajúcim relevantným zákonným rámcom (ods. 62. rozsudku). Ako primeranú sumu na základe všetkých hodnotených skutočností ustálil sumu náhrady nemajetkovej ujmy na 5.000,- Eur, ktorá suma sa i odvolaciemu súdu javí ako spravodlivá a zodpovedajúca okolnostiam danej veci. Pokiaľ žalovaný dôvodí, že súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodovaní len zo subjektívnych pocitov žalobcu, odvolací súd zdôrazňuje, že nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky a nie mechanicky (porovnaj sp. zn. 4Cdo 125/2019),

príčom súd prvej inštancie vychádzal z výsledkov dokazovania realizovaného oboznámením listinných dôkazov špecifikovaných v ods. 5 rozsudku a z vyjadrení oboch strán v konaní.

48. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, pričom svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

49. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

51. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

52. Z citovaného zákonného ustanovenia § 255 ods. 1 CSP vyplýva, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8Sžo 215/2010).

53. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné k § 142 ods. 3 OSP, účinného do 30.06.2016, a teda zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku a nemožno ho preto zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobca má v takom prípade právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je odôvodnené interpretáciou pojmom úspech vo veci, keďže ten sa musí skúmať čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (viď doc. JUDr. Marek Števček, PhD., doc. JUDr. Svetlana Ficová, CSc., JUDr. Jana Baricová, JUDr. Soňa Mesiarkinová, JUDr. Jana Bajánková, JUDr. Marek Tomašovič, PhD. a kolektív: Civilný sporový poriadok, Komentár, C.H.BECK, Praha, 2016, str. 926-927). I podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 56/2017 zo dňa 08.02.2017 Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.

54. Na základe uvedených skutočností, s poukazom na vyššie popísaný právny názor, možno konštatovať, že žalobca mal v prvoinštančnom konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška zo zákona závisela od úvahy súdu, čo do právneho základu plný úspech a v zmysle zásady úspechu mu vo vzťahu k žalovanému patrí plná náhrada trov konania z výšky prisúdenej sumy.

55. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

56. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

57. Podľa § 255 ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. Keďže obe strany boli v odvolacom konaní neúspešné, odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).